

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Florus Biblicus Seu Narrationes, Ex Veteri Testamento
Selectæ**

Pexenfelder, Michael

[S.l.], 1711

XIV. Esau primigeniti jus perdit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64523](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64523)

Exactò itineris octiduò, pedem ponunt in terra non modò Chananæa, sed in ipsa adeò provincia *Géraya*, ubitum Abrahamus cum Isaaco degebat. Fortè hic inclinata jam die, prodeambulans in agrum, liberiozem captabat auram; animum cœlestium rerum contemplatione oblectans; cùm agnoscit camelos adversùm se adventantes: festinat in occursum; quem, ut amor est oculatus, conspicata Rebecca, ubi didicit ex Eliezere, virum esse, felicibus auspiciis sibi desponsum, mox verecundiæ causâ, injectò capiti theristrò, de jumento descendere, in desideratissimi conjugis amplexus, oscula, & cætera amantium officia properare. Inducitur sub hæc sponsa ab Isaaco in tabernaculum, quod mater nuper (triennium effluxerat) ætatis anno 127. è vivis evocata, inhabitârat; ibique inter suavissima salutantium & gratulantium studia, suo cum gynæceo excipitur, Abrahami non minùs, quàm filij luctum, è Saræ funere haustum, novâ lætitiâ plurimum temperante. Discant hinc pudicitia decoctores suæ, raptores alienæ, mulierem bonam non nisi bono viro cedere; se verò sui in peccati pœnam uxorem promereri malam, plagam tantò graviozem, quanto diuturniozem: imò totâ vitâ duraturam.

NAR. XIV.

ESAV JUS PRIMOGENITI, PARTIM GULA, PARTIM ASTUFRATERNO PERDIT.

Genes. 25. & 27. Anno Mundi 2223 & 2276.

Ante Christum, 1830, & 1777.

Ce-

Cedit natura gratiæ, & frustra illius prærogativa, hujus opponitur. Duos Isaacus ex Rebecca filios suscepit; majori natu nomen *Esau*, (Latini *Esavum* dicerent) minori *Jacobus*; gemelli quidem, partu nam eodem editi, sed habitu corporis, animique perdisimiles. Major naturâ ferocior, atque ingeniô agresti, à pueritia ruri multus erat, & addictus venatui, Isaac primùm dissimulante, qui sciret, nihil invitâ dicendum, faciendûmve *Minervâ*; deinde etiam approbante, eoque nomine ipsum diligente. *Jacobus* verò, ingeniô facilis, moribus elegans, mitiora studia frequentabat, assiduus domi, quippe quem sua ferebat indoles magis ad excolendum animum, quàm exercendum corpus; quæ adolescentis placiditas, suavitasque, ut matris ipsi benevolentiam & amorem mirè conciliabat; ita hispido alterius geniô, quem etiam pilosô corpore præferebat, haud parùm offendebatur. Accidit, ut ea pulticulam ex lente, pro ævi illius simplicitate, *Jacobo* suo apponeret; quâ dum is vescitur, fortè supervenit *Esavus*, oppidô lassus de venatione, & ut fieri solet, famelicus; vix oculos in edulium conjecerat; cùm dentibus etiam in cibum prurit, adeò, ut eum saturandæ fami, præfervidus postularet. At *Jacobus*, qui intentus erat in occasionem recipiendi juris Primogenito debiti, quod sibi nascendi sorte vindicabat *Esavus*: ille autem cœli privilegiô ad se pertinere, è matre didicerat; pulsem ea conditione concedit, si sibi prærogativam natalem cedat. Hic turbatus alter cupiditate gulæ, cùm putaret, eam cessionem, etiam juramentô firmatam, quippe ridiculam, & à ludibundo factam, nihil de jure suo de-

tra-

tracturam, addicit, quod poscebatur; simulque cum vili lenticula decoquit principatum familiae, dignitatem Sacerdotij, opimiolem hereditatis partem, & quidquid bonorum cum fausta patris precatione conjungebatur. Quam ipse seu venditionem, seu perditionem, initio contempsisse visus est, tanquam irritam, aut certe ferro refutandam; quod postea minatus est; sed Rebecca antevertit cruenta consilia, titulisque juris nascendi Jacobum, astu pio, translatis, salutem periclitanti expedivit. Id quae ratione factum, porro narrabitur.

Isaacus decrepita jam aetate senex, ferinae tenebatur desiderio; quare vocat ad se Esavum, dat in mandatis, venatum eat, sibi que ex praeda silvestri coenam apparet, id obsequij liberali remuneratione non cariturum. Proficiscitur in venationem filius, cum suo studio, tum patris voluntate. Mater interea pro Jacobo sollicita, facile advertebat, nisi astum aliquem intenderet, beneficium primogeniti (Sacrae Literae Benedictionem appellant) filio suo non obtenturum. Quid comminiscitur? Jacobum ad ovillum gregem amandat, duos jubet afferi haedulos; morem is gerit impigre; neque segnior mater, utrumque haedorum pelle spoliat; alterum cocturam exquisitam, conditamque parat, ut plane crederet Isaacus ferinam ad se allatam. Illator cibi Jacobus, vultu, collo, manibus, pelliculis tectus haedinis, fratrem hirsutum mentiebatur; neque sine periculo. Senex quippe caligantibus jam oculis, tactu explorabat, quod visu non poterat. Sed hirsuta haedorum tegmina hispidam Esavi cutem referentia; odor quoque vestimentorum (quibus major natu sive sacrifican,

cando, sive alia quapiam actione solenni uti solebat) Jacobum circumdantium, sensus optimi senis ita afficiebant, ut Esavum præsentem esse, sibi persuaderet. Sola vox Jacobi, dubitationem aliquam relinquebat; quia tamen reliqua signa primogenitum loquebantur, conjecit, eum omnino esse, ad quem primæ, felicitate nascendi, pertinerent. Comedit igitur de ferina, non in sylvis, sed stabulo captâ; recreatusque venatoris obsequiô, osculis Jacobum, & primogenitorum privilegiis impertit, abundantiam imprecatur frugum terræ: honorem & reverentiam apud exteros: auctoritatem, dominium, Jurisdictionem in domesticos, ac nepotes. Quibus vixdum actis, adest ecce redux è sylvis Esavus; qui re intellectâ, magno clamore irrugire, plenusque indignationis in fratrem, semel iterumque patrem urgere, se quoque fausta precatione felicem redderet. Sed cum transcriptæ in Jacobum gratiæ revocari non possent, inferioris quædam notæ munera tulit, primogeniti tamen jura, & dona perdidit. Hinc ingens in fratrem odium, non nisi cæde exaturandum, ubi primum è vivis excessisset genitor. Quæ causa fuit, ut Jacobus, consilio matris, bonâ patris veniâ, in Mesopotamiam ad Labanum avunculum profugeret, secundante omnia cœpta Deo, cui tantò existebat gratiosior, quantò frater erat invisior. Cæterum Jacobus sexagenario patre natus est; *benedictionem* ab eo accepit, annum agente trigesimum octavum, supra centesimum. Vitam porrò in densis oculorum tenebris Isaacus produxit annis quadraginta duobus; universim annos explevit centum octoginta. Vir magnarum virtutum, & typica Christi imago, cujus ad-

adventu præcognito non tantùm ærumnas suas levabat ; sed futura cum præsentibus componens , *spiritu*, non secus ac parens Abrahamus , *exultabat* ; oriturum ex sua progenie Messiam , omnibus gentibus desideratum.

NAR. XV,
PROFECTIO IACOBI
IN MESOPOTAMIAM ET
EIUS IBI SERVITIUM.

Genes. 28, Anno Mundi 2276. Ante Christum 1777.

Non cæca quædam Dea est fortuna, quæ spes mortalium volubili rotat globo ; sed DEI , omnia gubernantis, providentia facit, ut alij velut per scalam, quam ipse sedens in summo regit, ascendant ad sublimia fortunati, infortunati alij descendant ad imum, id quod vidit, quòdque expertus est Jacobus, cum ob præreptum piò, quemadmodum narravimus, dolò natalium primatum, in invidiam, & odia fratris natu majoris, incurrisset, simul iras ejus effugiturus, simul uxorem è sanguine, & terra cognata, ducturus, auspice DEO, Parentibus benè precantibus, iter ingreditur in Mesopotamiam, Syriae Provinciam, ætatis anno septuagesimo octavo. Terminus erat itineris *Haran* Urbs, ubi tum degebat *Labanus*, ipsius avunculus, quippe frater *Rebecca*, homo tam avarus, quàm opulentus, & idolorum cultor. Primum peregrinationis diem dum magnis